

sterend discours, dat de hoog-oprijzende stilte van de Raadszaal intact laat. Toch is er, ook in de banken der raadsleden, een heimelijk, kwaadaardige bedrijvigheid, wanneer er veertien heeren van de vijftien, die den raad samenstellen gezeten zijn, hun brillen hebben recht geschoven, en met de gesoigneerde handen de raadspapieren hebben recht gestreken, — een enkele kijkt ongeduldig op zijn horloge — dan komt, op het laatste oogenblik een klein, dik burgermannetje het eikenhouten deurtje door. Hij kijkt brutaal in het rond, loopt naar een van de achterste banken, en wringt zich, met zijn vette handjes tegen zijn achterwerk om zich wat magerder te maken, in zijn zetel. Stijf groet hem zijn buurman, maar hij maakt bedrijvig zijn portefeuille los, gaat zwaar zitten, zoodat het heele gebankte kraakt, en staart dan, zijn hand onder zijn kin, naar de gebeurtenissen op het verhoog, waar B. en W. zetelen. — Het is het vijftiende raadslid, het laatst gekozene, de kroeghouder Janssen, de eenige vertegenwoordiger waartoe de S.D.A.P. het, na jaren worstelens, door de slapte in het havenbedrijf van Loftinge, had kunnen brengen.

De lange, magere burgemeester, plaatst zijn handen op leuning van zijn zetel, rekt zich even uit, kucht, geeft een klein tikje met den ivoren hamer op de groene tafel, en zegt, met een overbeschaafde, dunne stem: „Heeren, ik open de vergadering.” — Alle hoofden spitsen zich, alle oogen doorboren de vier figuren op het verhoog, de burgemeester met den corpulenten van Amade, en Mr. Pinksen, een klein doorschijnend oud heertje naast zich met een gouden bril op en sluike, witte haren. Maar vlak naast Pinksen zit de waarnemende secretaris, Mr. Dr. Tervooren. Hij kijkt strak de zaal in, zijn vingers omvatten de dienstpapieren. . . . „Mijne heeren, ik open de vergadering,” zegt de burgemeester. „Aan de orde zijn de bespreking van de verbetering van den toestand in het havenbedrijf, de bouw van eenige arbeiderswoningen aan den Zeedijk, eenige benoemingen. De burgemeester kucht, de raad wacht. De burgemeester denkt er nú nog over na, hoe hij het feit het beste zal verdoezelen, de raad geraakt in ademlooze spanning, men leeft in een delirium van nieuwsgierigheid.

Eindelijk, eindelijk, na jaren van gelijkmatig leven gaat er iets gebeuren in deze statige raadszaal, waar alleen nietige futiliteiten plegen te worden verhandeld tusschen eiken beschotten en onder hooge gewelven.

Eindelijk, eindelijk een echt schandaal! —

Dán, na een kleine, uiterst pijnlijke pauze, zegt de burgemeester langs zijn neus weg, alsof er niets aan de hand is: „Ik moet nog mededeelen, dat de secretaris door een lichte ongesteldheid verhinderd is, deze vergadering bij te wonen.” —

Zonder dat het noodig is, hamert de voorzitter. Tervooren zit naast hem, met een rood gezicht en saamgenepen lippen. — Een uiterst bezige fluistering in de banken is het antwoord op de burgemeesterlijke verklaring. —